Carsten Berglund ska utveckla Finlands Svenska Adventkyrka

Under årshögtiden i Jakobstad under Kristi Himmelsfärds helgen beslöts att Carsten Berglund skall leda och utveckla arbetet i Finlands Svenska Adventkyrka.

Carsten Berglund har under många år arbetat som konsult med ledar- och utvecklingsfrågor. I januari började han som projektanställd utvecklingsledare för Finlands Svenska Adventkyrka. Under våren har Carsten medverkat i olika projekt i distriktet. Jakobstads församling har redan börjat en församlingsutvecklingsprocess. Därtill kommer Carsten att handleda distriktets anställda och förtroendevalda samt bistå styrelsen i strategi- och verksamhetsplanering.

Hela sitt liv har Carsten varit engagerad i Adventistsamfundets olika verksamheter. Under nästan tjugo års tid har han varit ansvarig för Adventistsamfundets barn-, scout-, tonårs- och familjeläger på Västerängs ungdomsgård, Sverige. De senaste åtta åren har han också varit vice ordförande i Svenska Adventistsamfundets styrelse. Carsten Berglund bor i Jönköping i Sverige. Han är gift med Ingalill och de har tre vuxna barn. **(***Ben Greggas)*

”Västeuropa världens hårdaste missionsfält”

En sydstatsbaptistmissionär stationerad i Madrid, Spanien, hävdar att Västeuropa för närvarande är det hårdaste missionsfältet i världen.

Chad, en 32-årig kristen arbetare, säger att fientligheten gentemot kristendomen har blivit så allvarlig i Europa att han inte vill att hans efternamn publiceras.

Chad är ansvarig för arbete bland missionärsbarn utöver Västeuropa och deltar i evangelisationssatsningar. Han säger att det är en tuff plats att sprida evangeliet och när han talar med folk är det typiska svaret: "Åh, vi känner redan till allt om det där. Vi behöver det inte." Regionen präglas av "en andlig likgiltighet som är otrolig", noterar Chad.

"Jag tycker att det är det svåraste missionsfältet på vår planet just nu. Jag tänker på det som står i Efesierbrevet 6, där Paulus talar om att vi utkämpar en andlig strid. Och stridslinjen är dragen i Västeuropa, speciellt med alla immigranter där."

(CMDNet Weekly Upd@te)

Jordnära ledare [2]

• Gott om exempel på ledare som satt sig på Guds plats
• Briljansen av andliga gåvor inte avgörande

Magnus Malm har skrivit en artikel om ledarskap, där han bland annat varnar för att som kristen ledare övervärdera sin egen betydelse.

På grund av artikelns längd är den delad i två bitar. Del ett ingick i förra numret, som kan fås från redaktionen.

De första kristna var än så länge befriade från den krampaktiga föreställningen att Guds verk hängde på att de till punkt och pricka fick förverkliga sina visioner. De hade med egna ögon sett hur just de som ”gaddat sig samman” mot Jesus hade förverkligat vad Gud ”i sin makt och sitt beslut hade förutbestämt” (Apg 4:27-28). De hade i Kristus fått se: att böja sig är inte ett tecken på svaghet eller feg anpassning. Det är ett tecken på en djupare tillit till Faderns vilja och makt att förverkliga den. Vi har gott om exempel i både kyrkans historia och nutid på ledare som aldrig har böjt sig för någon. De har satt sig på Guds plats, avgör alltid själva vad som är rätt och fel, och kan inte lyssna till kyrkan. Vare sig det är den kände författaren, den kyrklige ämbetsbäraren eller den karismatiske ledaren är budskapet i grunden detsamma: ”Jag och mina intressanta åsikter om Gud.” Och resultatet blir också detsamma: osäkerhet, förvirring, splittring och sår.

Och omvänt: runt varje människa som har böjt sig för Gud och hans kyrka sprider sig ett helande och livgivande inflytande. Moder Teresa och broder Roger i Taizé är två kända exempel i vår tid på det verkliga ledarskap som bortom det mediala bruset bär upp den kristna kyrkan på varje plats. 2. ”…han hade dragit sig undan för att be…” (Luk 9:18)

Så länge min självkänsla som ledare hänger på min framgång och mina resultat, är det i grunden inte möjligt att utöva något andligt ledarskap i egentlig mening. Behovet av andras bekräftelse hindrar mig från att gå i en annan riktning än den för stunden vanligaste. Jag blir styrd av andra krafter, vare sig det är akademiska trender i teologin, de senaste karismatiska modevindarna, tidsandan, påtryckningsgrupper i församlingen eller ekonomiska intressen. För att inte tala om mina egna obearbetade inre drivkrafter av såriga minnen, utebliven uppskattning, självhävdelse och kanske till och med avund eller hämndlystnad.

Jesus drog sig undan – från det offentliga livet. Mer oumbärlig uppfattade han sig uppenbarligen inte än att han regelbundet kunde säga nej till sina offentliga plikter för att fördjupa sin bönerelation till Fadern i det fördolda. Han använde alltså inte bönen för att stärka sin offentliga image som en ”andlig ledare” genom att vitt och brett tala om sitt inre liv. Han vände resolut ryggen åt folk och bad när ingen kunde bli imponerad.

Så är bönen också för oss, inte ett sätt att bli en ”andligare” ledare, utan en fundamental förutsättning för att alls kunna fungera som andlig ledare. Retreatens återkomst i våra kyrkor är ett hälsotecken: vi är inte mer andligt självförsörjande än Jesus. Liksom han behöver vi ledare regelbundet dra oss undan i olika former för att vårda vår egen relation till Gud.

I detta ligger också vårt behov av själavård. Inte som en akut utryckning när pastorn klappar ihop, utan som en normal del i en ledares vardagsliv.

Jesus varnar den tidens andliga ledare för att försöka ta bort flisan ur andras ögon innan de har tagit itu med bjälken i sitt eget (Luk 6:39-42). Och den operationen blir inte särskilt lyckad om jag försöker göra den på egen hand.

Att använda församlingen som terapeut, och bearbeta mina problem i offentliga predikningar, leder dels till att jag för över mina problem på församlingen och dels till att jag själv inte blir fri från dem. Att prata om dem med en god vän är ibland bra, men eftersom relationer bygger på ömsesidiga förväntningar är jag ändå inte riktigt fri att vara helt uppriktig med min situation – det finns gränser för vad vänskapen tål. Att prata med en kollega är inte heller bra, eftersom det finns en yrkesroll att ta sig igenom som kan hindra sanningen från att nå fram.

Återstår att göra som kyrkan i 2000 år har praktiserat: finna en själavårdare som kan lyssna och ge vägledning.

Kanske det är förlusten av inflytande som tydligast visar var en ledare har sitt rotsystem. Om jag hamnar i periferin, vem är jag då?

Här är Johannes Döparen ett befriande föredöme på en människa som tydligt vet gränserna för sitt uppdrag, och som har sin glädje på ett betydligt säkrare ställe än i den yttre framgången. När han ser hur alla hans lärjungar går över till Jesus går han inte in i en utmattningsdepression: ”Ingen får något som inte ges honom från himlen. Ni kan själva

”Kanske det är förlusten av inflytande som tydligast visar var en ledare har sitt rotsystem. Om jag hamnar i periferin, vem är jag då?”

vittna om att jag sade: ’Jag är inte Messias utan har blivit utsänd att gå framför honom.’ Brudgum är den som har bruden. Brudgummens vän, som står och hör på honom, gläder sig åt brudgummens röst. Den glädjen har nu blivit min helt och fullt. Han skall bli större och jag bli mindre” (Joh 3:27-30). 3. ”…han älskade dem intill slutet…” (Joh 13:1)

Jesus hade två brännpunkter för sitt liv: kärleken till Fadern och kärleken till människan. Allt han är, säger och gör drivs av lydnaden till Fadern och barmhärtigheten med varje enskild människa. Sakta blir det under hans offentliga tjänst uppenbart att dessa båda brännpunkter går samman i en enda. Till slut smälter de helt samman till ett enda kärleksoffer. På korset är Jesus helt utlämnad till Fadern – och till människan. Aldrig har någon älskat som han.

På så sätt gestaltar han i sitt eget liv och sin egen död det stora budet. Trött på alla kyrkopolitiska och teologiska debatter kommer en dag en skriftlärd och frågar Jesus vad som

”Jesus hade två brännpunkter för sitt liv: kärleken till Fadern och kärleken till människan.”

egentligen är det väsentliga i livet. Och, skulle vi kunna tillägga, i vårt ledarskap. Och Jesus svarar: ”Viktigast är detta: Hör, Israel, Herren, vår Gud, är den ende Herren, och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv” (Mark 12:28-31).

Jesus är oändligt mycket mer intresserad av människan han just nu har framför sig än av sitt eget ledarskap. På samma sätt är en kristen ledare egentligen inte intresserad av ledarskap alls. När en biskopskandidat säger: ”om jag hade rösträtt skulle jag rösta på mig själv”, kan det möjligen i ett narcissistiskt samhälle som vårt uppfattas som en sund självkänsla. I ett längre kyrkohistoriskt perspektiv ter det sig som tämligen avlägset från Jesu väg. Så fort jag börjar hävda eller försvara mitt ledarskap har jag i en djupare mening förlorat det. Det föds i en helt annan riktning, någonstans i skärningspunkten mellan kärleken till Gud och kärleken till människan.

Det innebär också att mängden eller briljansen av andliga gåvor inte är den avgörande faktorn i andligt ledarskap. När ökenfadern Antonios en gång fick höra om hur en mycket ung munk hade gjort ett under, sa han: ”Denne munk tycks mig som ett skepp lastat med goda gåvor, men jag vet inte om han kommer att nå hamnen.” En tid därefter brast Antonios i gråt och sa: ”En stor pelare i kyrkan har just fallit.” Då hade den unge munken begått en svår synd, och det hela slutade i tragedi. (Berättelsen finns i den kompletta utgåvan av ”Ökenfädernas tänkespråk”, till exempel den engelska ”The Sayings of the Desert Fathers” (Mowbray), Anthony 14).

Liksom en ledare själv kan bli bländad av sina gåvor, så kan omgivningen bli det. Det

”...runt varje människa som har böjt sig för Gud och hans kyrka sprider sig ett helande och livgivande inflytande.”

är ett genomgående drag i både Gamla och Nya testamentet att extraordinära andliga manifestationer finns på både den onda och den goda sidan, inte minst när vi närmar oss de yttersta tiderna (se till exempel 2 Mos 7:8-13, 5 Mos 13:1-4, Matt 7:21-23, Matt 24:23-25, Upp 13:11-15). Då gör vi klokt i att fästa blicken på Guds Lamm. Att vara ledare handlar om att uthålligt visa vägen till Jesus, inte om att ställa sig i vägen med egna gåvor. Här väger den långsiktiga riktningen tyngre än de kortsiktiga resultaten.

Ungefär som man beskrev Johannes Döparen: ”De sade att Johannes Döparen visserligen inte hade gjort något tecken, men att allt det som han hade sagt om Jesus var sant (Joh 10:41).

MAGNUS MALM

Författare som arbetar med retreater och andlig vägledning för församlingsarbetare

Artikeln var publicerad i Dagen den 2 april 2004. Återges här med tillstånd från Dagen och artikelskribenten.

FRITT FORUM

Spalten Fritt Forum är öppen för läsarnas inlägg och debattartiklar. Insändarskribenternas åsikter sammanfaller inte nödvändigtvis med redaktionens.

Vart tog väckelsen vägen?

Arne Herberts och redaktionen efterlyste tankar och åsikter om artikeln i nr 6 – "Vart tog väckelsemötet vägen?"

Här några tankar:

Egentligen är väl frågan fel ställd. Borde det inte vara: "Vart tog väckelsen vägen?" Världen har skakats – och skakas fortfarande, tack och lov – av väckelser. Väckelsen är förstås inte bunden till en speciell utformning då det gäller gudstjänsten.

Det som fungerar i Brasilien fungerar kanske inte hos oss. Det som fungerade på 40-talet fungerar nödvändigtvis inte på 2000-talet. Det måste vi inse. De församlingar i Norden som idag upplever väckelse – eller åtminstone stark tillväxt – härmar inte den gamla gudstjänstutformningen – väckelsemötet. Faktum är att det inte egentligen finns någon entydig modell för församlingstillväxt och ett framgångsrikt väckelsearbete. Det som fungerar i Bergen kanske inte fungerar i Märsta – för att nämna två platser i Norden där församlingarna växer.

Vad vi behöver är inte en utformning av gudstjänsterna som den var för tiotals år sedan. Vad vi behöver är mera nöd för människors själar och mera kärlek både till våra trossyskon och till de som tycker att tröskeln till våra kyrkor är för hög. Gud sitter inte i sin himmel med tummen på "väckelseknappen" och väntar på att våra gudstjänster skall få ett speciellt mönster. Han vill att vi skall hungra efter honom, att vi inte bara skall "höra" utan också "göra". Innan vi kan "väcka" måste vi själv bli "väckta".

Stefan Härus

Johanne

SOS Mission har sän

På lördag eftermiddag behandlade Johannes Amritzer ämnet mission i det seminarium som han ledde. Han är ledare för Mission SOS och medlem i Märsta Pingstförsamling, Harvest Center. Pastor där är Sven Bengtsson. Vad är Mission SOS? Vi saxar från deras webbsida:

"Mission SOS är en kampanjmission med sikte på de onådda folkgrupperna i världen. När Jesus talade om tidens slut sa han: Och detta evangelium om riket ska predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma (Matt 24:14). Vi kan alltså påskynda Jesu återkomst, genom att låta alla folkslag, stammar, länder och språk få höra budskapet om befrielse, frälsning och helande genom Jesus Kristus! (2 Pet 3:12)

Det finns ungefär 1 270 folkgrupper med sammanlagt ca 2,2 miljarder människor som fortfarande anses som onådda. 85% av dessa finns i det område som kallas 10/40-fönstret, men också i övriga Afrika och Ryssland, i Latinamerika och Indonesien, och i vår egen världsdel Europa.

Tillsammans med lokala församlingar i alla världsdelar predikar vi de kraftfulla, glada nyheterna om Jesus Kristus för de onådda folken. Vi arrangerar ledarseminarier för att utrusta lokala arbetare till effektivt uppföljningsarbete och församlingsplanteringar i världens största behovsområden. Med stark inriktning på att göra lärjungar distribuerar och sprider vi Biblar och kristen litteratur på lokalspråken. Missionen har sin bas i ett nätverk av svenska församlingar, och vi samarbetar med alla som tillhör den internationella pingstkarismatiska familjen, i alla samfund."

”Aldrig varit viktigt med etiketter”

Så långt deras hemsida. Nu tillbaka till seminariet om mission i Borgå.

Johannes Amritzer berättade att han blev frälst för 15 år sedan. Han har tidigare arbetat som evangelist i olika sammanhang och fortfarande kallar han sig evangelist, inte apostel, trots att det varit så mycket tal om apostoliska ledare och det faktum att han är medlem i ett internationellt apostoliskt nätverk. Innan han började engagera sig i internationell mission var han bl.a. under flera år evangelist i Småland, med Jönköpings pingstförsamling som utgångspunkt.

– Det har aldrig varit viktigt för mig med etiketter.

År 1995 besökte Amritzer Kenya och hjälpte till med ett slumarbete i Nairobi.

– Kenyanerna lärde mig att be och de lärde mig också att driva ut onda andar. Inom loppet av tre år planterades där i Kenya 40 nya församlingar.

– Efter det drog vi igång Mission SOS i Sverige. Grundvisionen är att ungdomar ska få uppleva Apostlagärningarna.

Mission SOS inriktar sig som sagt

Finska biståndsorganisationer överens om kostnadsdefinition

De största biståndsorganisationerna i Finland har kommit överens om att förenhetliga sitt sätt att meddela kostnaderna för biståndsarbetet i utlandet och för de åtgärder i hemlandet som är förenade med dessa.

Det har redan länge funnits ett stort behov av en enhetlig modell, eftersom både den stora allmänheten och forskarna har upplevt det svårt att jämföra organisationernas arbete, då deras redovisningssätt har varit olika.

Initiativet till den nya modellen togs av några av de största biståndsorganisationerna i Finland som har ingått partnerskapsavtal med utrikesministeriet.

Organisationerna fäster stor vikt vid att biståndet håller hög kvalitet och är tillförlitligt. Den nya modellen gör det lättare för människor att jämföra de olika organisationernas kostnader.

Enligt den nya modellen indelar organisationerna kostnaderna för biståndet i tre delområden: biståndsarbete i utlandet, inhemska stödfunktioner för biståndet och allmän förvaltning. Organisationernas övriga verksamhet utgör ett fjärde delområde.

I biståndet i utlandet ingår utöver de direkta bidragen också planeringen och övervakningen av arbetet i utlandet.

Till stödåtgärderna i hemlandet hör information, medelanskaffning, utbildning, samhällspåverkan och administrering av arbetet i hemlandet. Arbetet i hemlandet gör det möjligt att bedriva biståndsverksamhet i utlandet.

Till den allmänna förvaltningen hör bland annat ekonomi- och personalförvaltning.

De organisationer som har kommit överens om en enhetlig modell bevarar sin resultaträkning oförändrad, men specificerar sina kostnader i bilagor till bokslutet enligt modellen.

Överenskommelsen om den nya modellen har ingåtts av Fackliga Solidaritetscentralen i Finland, Fida International, Finska Missionssällskapet, Finlands Röda Kors, Finska UNICEF, Frikyrklig Samverkan, Internationella solidaritetsstiftelsen, Kyrkans Utlandshjälp, Plan Suomi Säätiö och World Vision Finland.

Andra organisationer kan senare ansluta sig till överenskommelsen.

(KT/KUH)

es Amritzer, evangelist

t ut 25 nya missionärer i år • Apostlanätverket ett försök till enhet

FOTO: STEN-GÖRAN LIILJESTRÖM

Johannes Amritzer besökte frikyrkokonferensen i Borgå. Hans inbjudan blev på förhand omdiskuterad på grund av det apostoliska nätverk han varit med och startat i Sverige. Själv vill han inte kalla sig apostel, utan evangelist.

främst på att nå de onådda folken. När är då ett folk "nått"? kan man fråga sig.

– En nådd folkgrupp är en grupp som själv breder ut sig, säger Amritzer.

Församling med många missionärer

Att det händer saker inom Harvest Center förstår man då Amritzer berättar att de hittills i år skickat ut 25 nya missionärer och att 33 till anmält sitt intresse för missionsarbete.

– Det är en ny våg i Sverige. Ungdomarna vill själva göra Apostlagärningarna. Jag tar med mig stora grupper av ungdomar då jag åker ut. Vi har startat 300 nya församlingar på olika håll i världen och har nu 120 medarbetare. "Festivalen" är ett bra sätt att bryta ny mark på en plats. Men den måste gå hand i hand med ett långsiktigt arbete.

Bibelordet som Amritzer sen utgick ifrån var Apg. 28:1-10, som handlar om hur Paulus blev strandsatt på ön Malta efter att det skepp han åkt med hade förlist. Han tog speciellt fasta på Paulus ord i den tionde versen: "De gav oss många bevis på sin uppskattning, och när vi skulle segla därifrån försåg de oss med allt vi behövde.

Speciell himlauppbackning för arbetet med onådda

– Det finns en speciell smörjelse och uppbackning från himlen då man går till en onådd folkgrupp. Det finns en ö, en onådd folkgrupp för dig. Gud har alltid ett specialdesignat tecken för en onådd folkgrupp och han gör alltid någonting unikt som de behöver få höra.

– Helande och mirakler är effektiva motorer i församlingsplanteringen. Det finns en jungfrulighet hos en onådd folkgrupp. Det finns också alltid en nyckelperson.

Vad innebär då det apostoliska?

– Att föra människor till livet, svarar Amritzer. Det finns så många människor som pratar, men se till att du lever. Inom Mission SOS ber vi som man gör i Afrika.

Missionären bör kunna disciplinera sin ande

Här läste Amritzer från Apostlagärningars kapitel 17 och Paulus tal inför areopagen.

– Det första en missionär bör lära sig är att disciplinera sin ande. Paulus kunde den konsten.

När man ska nå en folkgrupp finns det olika saker att tänka på och knyta an till.

– Paulus var en mästare på att bygga relationer till människor. Det gjorde han också här på areopagen och det ledde till att han vann folkets förtroende. Det resulterade i att hedningarna så att säga gav honom sin plattform och lät honom komma till tals.

– Paulus vann deras hjärtan med en enda mening: "Jag ser av allt att ni är mycket noga med religiösa ting." Han knöt an till deras kultur. Det är intressant med analogier. Alla folk har olika slags analogier som det går att referera till.

– Skandinavien och Europa behöver nya församlingar. Vi behöver starta dotterförsamlingar. Vi ska inte bara inbjuda stora talare utifrån utan att våga tillämpa här vad de har att säga.

S-G LILJESTRÖM

Amritzer förtydligar om apostlanätverket

Under en kort intervju gör Johannes Amritzer några förtydliganden och tillägg som svar på några frågor jag ställde.

– I Bibeln omnämns flera olika ämbeten: apostel, profet, herde, lärare. Apostel betyder "utsänd med ett uppdrag". Så egentligen är betydelsen densamma som missionär. Det måste få vara okej att kalla sig apostel om man är apostel. Jag har inte kallat mig det, jag har inte frimodighet för det. Jag kallar mig evangelist och gör ett litet, apostoliskt arbete.

Internationellt nätverk

Amritzer hör till det apostoliska nätverket International Coalition of Apostles, som han beskriver som ett försök till enhet och ekumenik som inte bygger på någon samfundstillhörighet. Detta nätverk för förkunnare är stort i USA och i Australien. Ledare i USA är Peter Wagner.

– Vi möts några gånger per år på olika håll i världen och har en härlig gemenskap.

Amritzer säger sig vara lite negativt inställd till journalister som inte alltid låter honom komma till tals på rätt sätt.

– Mina meningsmotståndare har fått komma till tals alltför mycket.

Kärleken viktig i arbetet

Kärlek till människorna är viktig i allt evangelisationsarbete.

– Gud utgjuter kärlek i våra hjärtan då vi umgås med honom. "Den som inte älskar känner inte Gud, eftersom Gud är kärlek (1 Joh. 4:8). Om man umgås med Gud blir man kärleksfull. När vi möter Guds kärlek dör vi och blir generösa. Vi har en massa kristna som vandrar i köttet. Kärleken faller sig väldigt naturligt då vi vandrar i Anden. Vi behöver inte öva oss, vi bara måste älska Gud tillbaka.

– Jag har lätt att älska alla sorters kristna, säger Amritzer. Och kärleken till syndarna bara växer.

S-G LILJESTRÖM

Livsord

I spalten ***Livsord*** uppmanas skribenterna att utgå från ett bibelord.

Rafael Edström

Vision, aktion, mission

Det förefaller som om både politiker och predikanter inte drar sig för att använda stora och starka ord och uttryck. Ord som vision och aktion är ganska allmänt förekommande i tal och skrift.

Vi tror och accepterar att det är viktigt med visioner och visionärer. De är nära besläktade med profeterna. I Psalm 103:7 heter det: "Han (Gud) lät Mose se sina vägar, Israels barn sina gärningar." Någon måste tänka stora tankar och ha vida drömmar, men det räcker inte vare sig för politiker eller predikanter.

Jag hörde en kvinnlig cirkusdirektör säga följande vid ett tillfälle: "Vision utan aktion är en dagdröm. Aktion utan vision är en mardröm." Det är ju inte enbart politiker och predikanter som lyckas kläcka de stora sanningarna. Nog har väl också jag haft visioner som aldrig följts upp av några aktioner, och det blev inte mycket av det. En vision måste vara mer än en idé. Den måste också förankras i verkligheten.

Vi kan nog även påvisa mardrömsliknande aktioner då ivern och hänförelsen sopat undan det realistiska tänkande. Det leder ofta till en dyr lärpenning. En gång hade vi en så aktiv statsminister att hela vårt politiska system knakade i fogarna. Det måste finnas balans mellan vision och aktion.

> Det måste finnas balans mellan vision och aktion.

Ja, så var det det där med mission. En gång höll jag ett anförande i en årskonferens med utgång från Jesu tredje missionsbefallning enligt Lukas 9:13: "Ge dem något att äta, ni själva." Jag försökte förenkla missionsbegreppet med att säga att mission det är att ge. Ibland plågas jag av att mission har blivit så mycket annat. Missionären, aposteln Paulus uttrycker sin missionsvision med följande rader i 2 Kor. 5:11: "Jag vet alltså vad fruktan för Herren är, och försöker vinna människor."

FOTO: PETER SJÖBLOM

Kenneth Grönroos lämnade en pastorstjänst i Sibbo för att tillsammans med sin fru satsa bl a på evangelisationsarbete i Indien och Etiopien. Bilden är från konferensen i Borgå, där Kenneth predikade i torsdagens kvällsmöte.

KENNETH GRÖNROOS:

Kallad till utvidgad tjänst mitt i livet

Kenneth Grönroos lämnade för en tid sedan sitt arbete som pastor och föreståndare i Sibbo pingstförsamling för att gå in i en ny kallelse från Gud. Han trivdes mycket bra i sitt arbete, men upplevde att Gud kallade honom till någonting nytt.

Kenneth började sin pastorsgärning redan som 20-åring. Församlingsföreståndare har han varit i 20 år. De flesta åren har han arbetat i församlingen i Helsingfors, men de senaste åren har han alltså varit pastor i pingstförsamlingen i Sibbo där han berättar att det nästan varit fråga om ett pionjärarbete.

– Jag är tacksam för de här åren i Sibbo. En ny kyrka har också byggts, något som är anmärkningsvärt i Svenskfinland. I fastigheten där kyrkan finns inryms också ett daghem och eftis, en service som vi ger det lokala samhället. Vi har fin kontakt med kommunens beslutsfattare.

– Det andliga flödet i församlingen har dragit folk långt utöver församlingens egna ramar. Medlemsantalet i församlingen är nu 140, när vi kom till församlingen var det drygt 90. Det har skett en föryngring av hela medlemsstrukturen.

Längtan efter en utvidgad tjänst

Varför lämnar man en församling där man trivs så bra och där det händer saker?

– Vi är mitt livet och barnen har flyttat hemifrån. Vi köpte två stora bekväma fåtöljer och där satt vi några veckor sedan barnen var borta. Men då kom en oro över oss, en längtan som kom uppifrån. Vi vill ännu vara med och utvidga vårt område. Rationellt sade mitt förstånd: Du har en trevlig församling, en god plats, är det inte tid att luta sig tillbaks? Men längtan som både Barbro och jag upplevde sammanfattades i vårt hjärta med dessa ord: en utvidgad tjänst.

– Jag hade varit lycklig och tillfreds med min roll som församlingspastor. Jag hade inte en bild av mig själv som någon utpräglad evangelist. I den här vevan öppnades en dörr för mig att åka på en kampanj till Andra Pradesh i Indien år 2002. Aril Edvardsen var på en konferens i Jakobstad. Med sig hade han också Harald Mydland. Barbro kom att prata med Mydland som berättade att han skulle åka till Indien. Barbro sade att vi skulle också vara intresserade av att hänga med på något sådant. Det resulterade i att Mydland bjöd mig med att komma med på hans kampanj där.

– När jag såg hur de fattiga där hungrade efter evangelium var det en oerhörd bekräftelse på att det här var en del av innehållet i vår utvidgade tjänst. Varje år sedan dess har vi haft kontakt genom kampanjer i små onådda städer. ”Litet” i Indien kan vara en stad med 150 0000 invånare. Senaste gång vi var där hade vi 15 000 mötesbesökare. Det var något som hände med mig, något som jag tycker har varit oerhört stort och värdefullt. Vi samarbetar med United Christian Churches of India.

Evangelistgåvan fått blomma ut i kampanjer

I sitt nyhetsbrev “Det är skördetid i Indien!” skriver Kenneth och Barbro att de under sitt senaste besök i Indien också fick vara med om invigningen av Bethania Institutions, en skola för 400 elever och ett skolhem för 200 barn från de fattigaste områden i Kodada i Andra Pradesh.

– Vi har kontakt med många personer som känner en väldig glädje över att få vara med och stöda våra utländska kampanjer genom bidrag till Finlands svenska pingstmission som ju finansierar kampanjerna. Den här internationella dimensionen kommer nog att få finnas med i fortsättningen också.

– Under kampanjerna i Indien har jag märkt att min evangelistgåva fått blomma ut. Det är tillfredsställande. I Indien har folk lättare att koppla sin tro till ordet. Jag ger bara namn åt en kraft som de tror på och vi får se märkliga mirakler.

Indien var för Kenneth och Barbro en dörr. En annan dörr har lett till Etiopien.

– I Etiopien har jag varit och undervisat barfotaevangelister. Vi hade undervisning för evangelister och predikanter ute i bushen. Vi hade den enda bilen.

– Jag har också jobbat med Kaj Holtti i Kaukasien och fått utbilda pionjärevangelister i det forna Sovjetunionen. I de områdena är de flesta muslimer.

Tredelad tjänst

Kenneth är tillsammans med Barbro deltidsanställd inom Finlands svenska pingstmission (FSP) inom olika specialprojekt. Kampanjerna i Indien drivs nu i FSP:s regi, det var bara första gången som de åkte dit på inbjudan av norrmannen. Kampanjerna hålls bara en vecka då och då.

– Min andra deltid består i att besöka olika församlingar och inspirera, hålla missionsmöten och möten av förbönstyp. Med mig har jag då alltid en lovsångsgrupp. Dessa möten hålls under veckoslut.

– Mitt tredje ben är att jag är arbetande ordförande inom IRR-TV (International Russian Radio and TV). Där har jag varit med sedan 1998. Jag har fått vara med och se det arbetet och fått se det växa. IRR-TV leds av Laura och Hannu Haukka. Jag har haft ett regionansvar för sändningar i Indien.

Det kristna läget i Norden

Sekulariseringen är ett faktum. Vad har den åstadkommit i kyrkorna?

– Vi känner det som det stora, skrämmande som vi nästan resignerar inför. Det har satt sin prägel på vår frikyrklighet som ändå i sin historia varit den frimodiga, förkunnande rösten. Jag sörjer djupt att vår röst blivit svagare, men jag pekar inte finger åt något håll. Sekulariseringen har skapat en intern panikkänsla som jag tycker leder till ett slags oreda inom våra egna led. Vi skjuter hit och dit på ett sätt som inte alltid gagnar Guds sak. En del av spänningarna inom frikyrkligheten i Norden beror på att vi tappat fokus. Då börjar vi rikta våra kanoner åt fel håll.

– Det motsägelsefulla är att vi hela tiden har signaler som visar att den andliga hungern och törsten inte är borta. Frikyrkligheten gör rätt i att återuppliva sin kallelse när det gäller evangelisation och förkunnelse. Vi är väldigt upptagna med strukturer, metoder och teknologier. Men Gud är inte beroende av teknologier. Vad hjälper det vilka kanoner vi väljer om vi skjuter förbi målet? David hade en slät sten och han lät sig inte slås ned av det psykologiska hotet.

STEN-GÖRAN LILJESTRÖM

FOTO: STEN-GÖRAN LIILJESTRÖM

Helena Ewalds, familjerådgivare i Borgå, föreläste om familjevåld

Nära häften av alla kvinnor utsatta för

Helena Ewalds, familjerådgivare i Borgå, höll ett seminarium om familjevåld.

Ett av seminarierna på fredag förmiddag handlade om familjevåld, ett samhällsproblem som först på senare tid börjat uppmärksammas på allvar. Samlingen leddes av Gabriel Grönroos och föreläsare var Helena Ewalds, familjerådgivare i Borgå. Grönroos tyckte att man hellre kunde tala om "våld i nära relationer" i stället för familjevåld – "för det handlar inte bara om våld mot kvinnor (även om de utgör 90 % av offren)".

Vi saxar några rader från Gabriel Grönroos Betaniablogg (Betaniakyrkan i Sibbo) angående seminariet och Helena Ewalds.

"Helena Ewalds är för tillfället tjänstledig från sin tjänst som ledare för Borgå Familjerådgivning och arbetar nu för Social- och Hälsovårdsministeriet i ett nationellt projekt för att utveckla modeller för förebyggande av familjevåld och strukturer för att hjälpa dem som drabbas. Så hon är en av Finlands ledande experter på hur man kan aktualisera ämnet och utveckla nätverk mellan alla de yrkesgrupper som möter människor i denna situation. Borgå har under de senaste åren varit med i ett pilotprojekt kring att samordna förebyggandet och upptäckten av våldet, och flera grupper för de utsatta har startats. I dagens läge har staden tillsatt en arbetsgrupp som fortsätter att utbilda personal och samordnar arbetet."

Ett allmänt problem

Ewalds uttryckte sin tillfredsställelse över att man på konferensen i Borgå också hade detta tema på sin agenda. Hon konstaterade att familjevåldet numera uppmärksammas i en del församlingar. Det är viktigt att klargöra vad som är kyrkornas ansvar här. Alla parter som är berörda av våldet behöver få hjälp.

– Familjevåldet är ett allmänt problem. I slutet av 90-talet gjordes en stor undersökning bland mer än 7 000 kvinnor. Av dessa var det 40 % som utsatts för våld från partner eller ex-partner, 22 % levde i ett sådant förhållande då. Av dem som tagit sig ur förhållandet hade 45 % blivit utsatta för fysiskt våld.

– Denna undersökning kommer snart att förnyas för att man ska se om det skett några positiva förändringar. Det finns många myter, speciellt om vi lever i kristna sammanhang. Det är inte bara de utstötta, de utslagna som drabbas av våld.

Det är en stor grupp av människor som blir utsatta för våld i nära relationer. Över 90 % av offren är kvinnor, men också barn är utsatta. Största delen av kvinnorna är mellan 18 och 24 år.

– Det som sker inom hemmets väggar har ansetts höra till det privata. Men enligt en ny lag från 90-talet är det inte det våld som man utsätts för inom hemmets väggar längre någonting privat. I Finland dör årligen mellan 25 och 30 kvinnor på grund av detta våld från partner eller ex-partner.

Svårt att förutse våldet

– Våldet är ofta svårt att förutse. Man lever därför i en ständig spänning över när det ska inträffa nästa gång, säger Ewalds. I våldsamma hem måste barnen lära sig att ständigt vara på sin vakt. Detta tar för mycket energi från barnen.

Vad betyder då våld?

– Man tänker i första hand på fysiskt våld som sparkar, struptag, dra i håret osv. Men fysiskt våld kan också vara passivt och resulterar då t.ex. i vanskötsel.

Det andra slaget av våld är det psykiska. Det är svårare att definiera men kan förstås också vara aktivt eller passivt.

– Aktivt, psyksikt våld kan ta sig uttryck som att man förnedrar,

FOTO: PETER SJÖBLOM

Inledningsmötet var som vanligt fyllt av hälsningstal. På bild några av gästerna, (fr v) biskop Erik Vikström med fru, Borgå stads representant Stig Bäcklund samt fader Heikki Huttunen (med dotter i famnen). Huttunen framförde en hälsning från Ekumeniska rådet där han är vice ordf. De övriga på bild är "vanliga" konferensgäster som förstått att söka sig långt fram.

Hur var gemensamma sommarkonferensen?

Gemensamma sommarkonferensen i Borgå är genomförd! Hur var den? Vad tycker Du? En utvärdering pågår och i den får alla delta som vill säga något om konferensen. Det kan gälla synpunkter om programmet, dess uppläggning och innehåll, talarna, de praktiska arrangemangen, barnkonferensen, ungdomskonferensen, mm.

Även om alla kostnader inte är kända när detta skrives dagen efter konferensen ser det som om ekonomin går bra med ett litet överskott till Frikyrklig Samverkan och det arbete som bedrivs för oss alla.

Välkommen med dina synpunkter, senast i mitten av augusti. Sänd dem till Olof Göthelid, Östra Storkärrsgränd 5 C 31, 04130 SIBBO, e-post: olof.gothelid@dlc.fi eller till Håkan Nitovuori, Björksundsvägen 11, 66580 KUNI, e-post: hakan.nitovuori@pingstmissionen.nu

Med tack för en välsignad konferens och önskan om en skön sommar!

Olof Göthelid, *ordf. Frikyrklig Samverkan*
Håkan Nitovuori*, gen.sekr Frik. Samverkan*

FOTO: PETER SJÖBLOM

Stunden när man får möjlighet att ge i kollekten och denna sedan välsignas är en viktig stund i varje konferensmöte.

Mera bilder och fler artiklar från konferensen i nästa nummer, bl a Peter Halldorfs seminarium om Anden samt Liselott J Anderssons två seminarier om själavård vid köksbordet.

Peter Halldorf: Hjärtats bön – från tidegärden till tungotalet

Peter Halldorfs andra seminarium på konferenslördagen i Borgå hade rubriken "Hjärtats bön – från tidegärden till tungotalet".

Halldorf utgick från bibelordet i Luk. 11:1-13, där vi bl.a. också har modellbönen "Fader vår".

– Det här är en text som hör till de outtömliga, den utgör summan av Jesu undervisning om bön. Här finns allting, allt som Jesus har att säga om bön.

– Ni ser lite tveksamma ut, men man ser inte allt på en gång. Det är detta som gör Bibeln till en så fascinerande bok. Allt döljer sig inte i bokstaven, det mesta finns under bokstavens yta. Vi börjar på ytan – självklart, det måste vi göra. Det fina med Bibeln är att den inte överger sin enklaste innebörd. Men det kanske är någonting mer också. Man behöver öva sig att se mer då man läser Bibeln. Tänk dig då du läser att här ligger en djupare innebörd. Då öppnar sig Bibeln på ett annat sätt. Denna övning brukar bedjarna kalla för den andliga läsningen av Bibeln, en läsning i sällskap med den helige Ande. Man kan läsa så att själva läsningen blir en inbjudan till den helige Ande.

Läs för att läsa, inte för att ha läst

– Vad är det som utmärker sättet som blir en inbjudan? Jo: avgränsning, långsamhet och upprepning. Läs korta stycken, långsamt och läs samma sak igen. Ibland tror jag vi har svårast med upprepningen. Det kan verka som man går i cirkel då man upprepar, men tänk om det är en spiral som vi kanske inte upptäcker först? Vi läser för att läsa, inte för att ha läst. Den viktigaste läsningen av Bibeln är då vi läser för att läsa, inte ens primärt för att lära.

– Med den andliga läsningen är det som med en god predikan. Man kanske inte kommer ihåg predikan, men den gjorde någonting med en. Man behöver inte nödvändigtvis komma ihåg vad predikanten sade. Vad är det som blir förklarat under den andliga läsningen av Bibeln? Jo, det är våra liv som blir förklarade. Det kan vi ha med oss varje gång som vi går in i en bibeltext.

Det man ser föder frågorna

– Luk. 11:1-11: "När ni ber ska ni säga….De här elva verserna skulle kunna vi ägna oss åt en vecka tillsammans. Lärjungarna hade bett i många år, de kunde mycket om bön. Utan att man märker det kommer tanken smygande: Men det här känner jag ju till, det här är ingenting nytt. Man mister då något av den inre öppenheten. Då är man inte heller speciellt tillgänglig för undervisningen.

– Hur gör Jesus då han vill locka lärjungarna lite längre in i bönens värld? När lärjungar hör och ser Jesus be då händer någonting. Då sätter en av dem ord på det och säger åt Jesus: "Herre, lär oss att be". Vem som helst kan ta det till sig. Ibland är Jesus ganska brutal: "Kasta inte pärlor för svinen!" Först när frågorna ställs kan man tala om det. Vad är det som föder frågorna? Det är det man ser.

– Bönens värld är förunderlig. Det är inte så med bön att man antingen kan det eller inte. Man övar sig. Man gör misstag och man faller. Hur går man in i den världen? Man börjar praktisera och man slår följe med de erfarna.

– Vår tid präglas av det som vi med ett ord kallar för individualism. Det är inte enbart negativt, men om det drivs för långt blir man väldigt utlämnad åt sig själv. Tänk om jag väljer fel! Det hänger bara på mig. Så kan det också bli i det andliga livet. Är jag tillräckligt överlåten? Detta är villfarelse.

Du måste börja med det lilla

– Vad är en del av det stora att vara del av den kristna församlingen? Det gör inte så mycket om man en dag inte riktigt orkar med. Det finns andra som tror åt mig, som ber åt mig. Vi är med i ett organiskt sammanhang. Det som den ena gör, gör hon också åt den andra. Själv kan man vara med och bära någon annan en annan dag. Vi blir ofta så utlämnade åt oss själva, inte minst i vårt böneliv. Vi behöver slå följe med de erfarna. Vi gör vanliga misstag, som att gripa om för mycket på en gång. Ofta hänger det samman med någonting som är gott. Man vill så mycket, men det slutar alltid på samma sätt. I början är man mycket entusiastisk, sen går det en vecka, några veckor, och det hela rinner ut i sanden. Det blev inte till någonting den här gången heller.

– Tänk på att du måste börja med det lilla. De riktigt erfarna, som varit länge ute i öknen, börjar med det som är så litet att du nästan föraktar det. Börja med fem minuter om dagen. Men det kan väl inte göra varken till eller från? När de blir någonting återkommande varje dag, då märker du att det är någonting mer än det storslagna som du inte orkar med. Börja med det påtagliga. Det är kanske först inte lätt att vara helt närvarande ens i fem minuter.

– Det största hotet är misströstan. Är man i närheten av de erfarna säger de: Tänk på att du övar. "Bär fram era kroppar, det är er andliga gudstjänst…" I västerlandet tror vi att bön är en mental övning, men det har lika mycket att göra med kroppen. Man börjar med det lilla måttet, det fysiska, det påtagliga, där man inte föraktar de enkla hjälpmedlen.

Bönen en rörelse mot större enkelhet

– Hjärtats bön kallas också för Jesusbönen: "Herre Jesus Kristus, Guds son, förbarma dig över mig". Här finns allt. Bönen är hela tiden en rörelse mot allt större enkelhet. Det finns tre nivåer: läpparnas bön, tankens bön och hjärtats bön. Målet med all bön är att det ska

Forts. på sista sidan

våld hemma

"Säg aldrig till en människa som utsätts för våld: "Varför går du inte? Varför lever du fortfarande i den relationen?" Fråga i stället hur du kan hjälpa."

hånar eller skäller ner någon. Det passiva, psykiska våldet kan vara att man ringaktar eller nonchalerar någon eller att man behandlar någon som om personen inte existerade.

Våldet kan ta sig en mängd andra uttryck. Ekonomiskt våld är också en vanlig yttring.

Kontrollbehovet hos den som utövar våld mot en annan person är vanligt. Man vill isolera den man våldför sig på. Kontrollen är ofta smygande och kommer fram först så småningom. Ofta börjar detta framträda redan under tiden man sällskapar.

Olika slag av våld

– Det förekommer ofta många olika slag av våld samtidigt. Det fysiska våldet förekommer alltid tillsammans med psykiskt våld. Däremot kan psykiskt våld förekomma utan fysiskt våld.

– Ett slag av våld som det fortfarande är svårt att tala om är det sexuella våldet. Det ligger också i vår kultur att det är så. Det är vanligt i kombination med andra former av våld. Det är inte så länge sedan våldtäkt inom familjen eller ett parförhållande kriminaliserades. Sen talar man också om psykisk våldtäkt, som det dock är väldigt svårt att bevisa.

–Våldetbörjaroftasmåningom. Man kan tala om en våldsspiral som småningom blir värre. Ofta blir det värre med åren om man inte gör någonting åt det.

Vad händer med den som utsätts för våld?

Vad händer med en människa som blir utsatt för våld?

Kvinnan känner smärtan, blir rädd, känner sig förnedrad. Mannen förringar ofta sitt handlande och förnekar det på olika sätt. Han ger kvinnan skulden för att hon inte gjorde si eller så. Och ofta tar kvinnan på sig skulden. Hon tänker: Om jag gjort annorlunda, hade det kanske inte hänt.

– Ofta ångrar mannen också vad han gjort och han ber kanske om förlåtelse. Då tänds hoppet igen hos kvinnan. Hon vill tro det. Detta leder ofta till att parterna blir mer och mer beroende av varandra.

Helena Ewalds påpekade att man bör göra åtskillnad mellan våld och gräl. Det är två olika saker. I gräl är parterna mera jämbördiga.

Hur bemöta en som utsätts för våld?

– Säg aldrig till en människa som utsätts för våld: "Varför går du inte? Varför lever du fortfarande i den relationen?" Fråga i stället hur du kan hjälpa. Det är en lång process att komma loss och det behövs mycket hjälp och stöd.

Våld i kristna miljöer

– Vad är det i de kristna miljöerna som gör att det här kan bli ännu svårare? Om man inte talar om det, finns det inte. Så var det nästan ända fram till 90-talet. Den tidigare privata hemligheten har nu blivit en offentlig hemlighet. Finland har utsatts för påtryckningar utifrån, från olika internationella organisationer har det pressats på för att någonting borde göras åt situationen.

Varför har då den kristna kyrkan ett ansvar?

– Det är en människorättsfråga. Våldet kränker en människas fysiska integritet och kränker den personliga tryggheten. Det kränker också människans självbestämmanderätt. Det är ett brott enligt finländsk lag.

– Vi måste synliggöra problemet inom de kristna miljöerna, för att människan ska våga söka hjälp.

Kristen tradition kan uppehålla kvinnovåldet

– Den patriarkaliska hierarkin kan tolkas som att den enes position uppfattas som bättre än den andres. Kvinnan underordnad mannen som mannen är underordnad Herren. Detta kan leda till en konflikt vad beträffar jämlikhet och likvärdighet.

Enligt den familjeuppfattning som ansluter till detta resonemang beskrivs mannen som kvinnans ledare och bestämmer hur det ska vara i familjen. Detta kan leda till att han tycker sig behöva uppfostra kvinnan och också utöva sexuellt våld, med t.ex. upprepade graviditeter som följd. Denna syn på familjen legitimerar våldet som en privat sak som inte berör andra och därför hålls våldet hemligt.

– Den heliga familjen är ett krav som utgör ett hinder för att känna igen och erkänna våldet. Man betraktar äktenskapet som ett löfte man inte får bryta, därför att man måste hålla ihop familjen.

Detta resulterar i att den som utsätts för våld inte söker hjälp, eftersom man inte vill söndra "den heliga familjens" idealbild.

Två motsatta kvinnobilder i Bibeln

Det är svårt att erkänna sådana problem i en kristen familj.

– Då bör vi komma ihåg att vi inte är några supermänniskor fastän vi är kristna.

– Det finns två motsatta kvinnobilder i kristna sammanhang: Maria och Eva. Båda värderas utifrån sin sexualitet. Maria är den asexuella, Eva är horan. Vissa teologer motiverar kvinnans underordnade ställning i familjen, kyrkan och samhället utifrån syndafallet.

Tolkningar för våld mot kvinnor

1) Lidandet. Det hör till kvinnans roll att lida, att underordna sig och tjäna. Lidandet glorifieras. Lidandet för något gott med sig om man orkar hålla ut. Det finns en mening i lidandet.

2) Förlåtelsen. Offret måste förlåta utövaren såsom Gud förlåter oss. Man måste förlåta och glömma (och får då inte mera tala om det). Man måste förlåta 70x7x, dvs man måste förlåta fortgående våld.

– Våldet kan gömmas i det religiösa språket så att man inte kommer åt det.

Kyrkornas nej till våld mot kvinnor

Kyrkans central för det svenska arbetet har gett ut en bok med titeln "Kyrkornas nej till våld mot kvinnor". Den boken kan man få gratis.

STEN-GÖRAN LILJESTRÖM

åttan

Den här sidan är SBFU:s sida. Bidrag sänds till denna tidnings redaktion eller direkt till SBFU:s kansli, på adress PB 54, 65101 VASA.

Svenska baptisternas i Finland ungdomsförbund rf

Besöksadress:
Rådhusg. 44 K 5, Vasa.
Postadress:
PB 54, 65101 VASA.
Tfn: 06-3464 515;
fax: 346 4510;
e-postadress: sbfu@baptist.fi
Ordförande Åsa Kackur,
tfn 050-353 8744
asa.kackur@baptist.fi
Ungdomssekreterare:
Caroline Södergård-Hahn,
tfn 050-5426719

Kristendomsskola med bön, frälsarkrans och lovsångskaraoke

Två döpta på avslutningsdagen • SBFU:s ungdomssekreterare välkomnad i tjänst

Avslutningshögtiden för årets Kristendoms- och bibelskola på Humle inleddes med dop i Monäsvikens vatten. Det var Elisa Viljanen och Daniel Nyman som döptes av Daniel Victorzon respektive Mikael Ahlskog.

Sedan tågade alla tillbaka till lägergården och den egentliga avslutningssamlingen tog vid.

Samlingen leddes av lägerdeltagarna Emmi Lund och Amanda Stenmark. De berättade bland annat att man sjungit rätt mycket karaoke på lägret, varefter vi alla fick pröva på det sättet att sjunga.

Resten av sångerna som sjöngs senare under samlingen ackompanjerades sedan av Samuel Svenfelt och Mikael Ahskog på gitarrer och Daniel Svenfelt på bas.

Frågor till Caroline

Efter karaokesången (som fungerade rätt bra, trots att det till en början kändes lite ovant och kanske också lite konstgjort) stegade Tomas Knuts och Fredrik Huhtamäki från SBFU-styrelsen fram. De kallade upp Caroline Södergård-Hahn, SBFU:s nya ungdomssekreterare.

Hon fick svara på några lättsamma frågor där hon snabbt fick välja mellan två alternativ. Hon förstod att välja både FSB och Mst framom FST och Humle framom Dumle. Av hennes övriga svar fick man dessutom veta att hon föredrar vinter framom sommar, morgon framom kväll och hav framom sand.

I den förbönsstund som följde deltog förutom SBFU:s styrelse även Daniel Victorzon och Magnus Mikander som förebedjare.

Elva av de fjorton deltagarna på årets Kristendoms- och bibelskola var kvar på avslutningen. Sara Mikander (med mikrofonen) var tillsammans med Daniel Victorzon och Mikael Ahlskog ansvarig för lägret.

ALLA FOTON: PETER SJÖBLOM

Sången* Så länge jag lever *sjöngs med hjälp av en karaokemaskin där musiken var förinspelad och texten som löpte på en bildskärm färgades ord för ord i den ordning de skulle sjungas.

Caroline Södergård-Hahn (i mitten) under förbönstunden

Heidi Lund förklarar innebörden av en av pärlorna i den s.k. frälsarkransen som man använt sig av i undervisningen på lägret. I bakgrunden Amanda Stenmark.

14 lägerdeltagare

En av lägerdeltagarna, Heidi Lund, berättade sedan att man på lägret sysslat en hel del med bön. Därefter började hon be bönen Fader vår, men kom inte längre än till första frasen innan hon avbröts av en röst som frågade: ”Ja, vad vill du?” Sedan fortsatte bönen på det sättet som en dialog mellan Heidi och Gud (som hade lånat Daniel Victorzons röst). Tankeväckande i all sin enkelhet. Dialogen ledde till konstaterandet att bön gör att man förändras.

Årets läger hade 14 deltagare. Ansvarig för lägret var Sara Mikander tillsammans med Daniel Victorzon och Mikael Ahlskog. Magdalena Ahlskog och Sara Kackur var hjälpledare. Dessutom kom Leif-Erik Holmqvist ut ett par av dagarna och höll undervisning.

Som en del av undervisningen har man gått igenom den så kallade frälsarkransen, som introducerats av Martin Lönnnebo. Det poängterades att det givetvis inte ligger någon magi i själva pärlorna, men att de kan fungera som påminnelser i bönen – ”som minneslappar på kylskåpsdörren”, som Sara Mikander uttryckte det. Några av deltagarna redogjorde för innebörden i några av kransens pärlor.

– Fader vår som är i himlen…
– Ja, vad vill du?

Samlingen avslutades av att Daniel Svenfelt höll en kort andakt som handlade om att se livet ur himlens perspektiv och att se livets mening mitt i det vardagliga. (PES)

Humle-festivalen firar 25 år

Humlefestivalen firar i år 25-årsjubileum. Det kommer att uppmärksammas på olika sätt under årets festival. Dessutom är det tänkt att de 25 åren ska dokumenteras i skriftlig form i något skede, men det blir åtminstone inte klart till årets festival som infaller 12-14 augusti.

Mera om festivalen kan man läsa på dess hemsida: www.baptist.fi/humle. Där kan man bland annat läsa att följande band är klara:

Mammuth, Samuel Ljungblahd, Harmony, Wonderland, Mindstrife, Koju, D’stars, Unity, Ola Sahlén och Kristoffer Sandås Band.

I år blir det festivalgudstjänst både fredag och lördag kväll samt på söndag.

Lördagskvällens gudstjänst kommer att bestå av en oförutsägbar musikmässa som är hopsatt speciellt för detta tillfälle.

Under lördagen ordnas också seminarier och workshops. Dessutom finns café, microbar mm. Festivalen är givetvis alkohol- och drogfri.

Det finns möjlighet till övernattning i stugor samt tält- och husvagnsplatser. Platserna i stugorna är begränsade så anmäl i god tid!

PRISER i euro: fre 10, lö 15, båda 22, festivalpaket 30-35.

Vill man tycka till något om festivalen kan man gå in på det diskussionsforum som finns på hemsidan.

SBFK

Semlor och bullar

650 semlor och en massa med bullar var resultatet då en grupp kvinnor i Vasa hörsammade kallelsen och ställde till med bakningstalko för verksamheten på Hummelholmens lägerområde i sommar. Nu när sommaren väl kommit igång har vi redan en känsla för hur väl SBFU:s upprop ”Bakverk” fått gensvar. Ifall någon ännu inte hört om detta upprop och vill vara med och baka, kontakta då SBFU:s ordförande, Åsa Kackur, 050-353 8744 eller Hummelholmen direkt, 06-764 6169.

Snart är det dags!

Du som vill vara med på SBFK:s läger ”Dotter till en dotter” på Hummelholmen den 18-20 juli, nu är det hög tid att anmäla sig. Anmälan senast 3.7 till Mia West, per post, tfn, sms eller e-post: Anne-Mi West, Steinpottvägen 12, 68820 ESSE, tfn 06-766 2405; 0400-867 091, e-post: annemi@multi.fi. Mera info, se SBFK:s hemsida: www.baptist.fi/sbfk eller kontakta undertecknad, tfn 044- 3322 722. Välkommen med alla döttrar mellan 0 och 100 år!

Thailandresa?

Svenska Baptistsamfundet (Sverige) anordnar tillsammans med dess kvinnoförbund och ungdomsförbund en resa till Thailand under vecka 8 och 9 nästa år. Resan går bl.a. till de karenområden där samarbete har pågått i 30 år. Våra missionärer Marianne och Sten-Göran Liljeström har arbetat där bland pwokarenerna och också vårt rehabiliteringsprojekt, SBFK-Thailand, riktar sig just till dessa områden. Resan har fyra profiler: en ungdomsprofil, en profil med betoning på pionjärarbete och mänskliga rättigheter, en profil med bl.a. praktiskt arbete och boende i en karenby och en mera allmän studieresa. Preliminär intresseanmälan skall göras redan nu, men senast den 15 augusti. Se närmare www.baptist.se/thailand. Kanske är det här ditt livs stora resa?

Boka också in 1.10

SBFK inbjuder till traditionellt höstmöte lördagen den 1 oktober i Zionkyrkan i Purmo. Bl.a. kommer skolkurator Ann-Britt Victorzon att tala över temat ”Se mig!”. Utförligt program kommer i nästa nummer av denna tidning.

Med en varm sommarhälsning,

***Mai-Britt Vehkaoja**, ordf.*

Svenska baptisternas i Finland kvinnoförbund, (SBFK) = samarbetsorgan för kvinnoverksamheten i baptistförsamlingarna samt ett forum för alla kvinnor som önskar vara med.

En vandring i fädernas fotspår

Sammanlagt 54 personer deltog i kyrkvägsvandringen från Paljak till Pensala. Med den goda uppslutningen skulle det inte fövåna om evenemanget blir årligen återkommande.

FOTO: KJELL ENGSTRÖM

En solig junisöndag 2005 fullbordades en gammal dröm som väckts av Erik Liljeström, bördig från Paljak, om att vandra den gamla kyrkstigen mellan Paljak och Pensala som predikanten Johan Rausk röjde på 1890-talet. Rausk bodde i Pensala men ville sprida sitt budskap vidare till Paljakborna. Det blev början till ett samarbete mellan de båda byarna som sträckte sig över flera årtionden. Paljakborna sökte sig ofta till Rausks bönehus i Pensala och när de fick ett eget bönehus i Komossa kom Pensalaborna på besök.

Beslutet om ett försök med en pilgrimsvandring i fädernas spår togs till behandling vid Komossa bönehusförenings årsmöte senaste år. Pastor Mikael Lidman, ordförande i föreningen, samt Boris Björklund som är barnfödd i Paljak, har med hjälp av lokala stigfinnare jobbat vidare med projektet. Även Anna-Lisa Björklund, hustru till Boris, har hjälpt till.

Vi samlades i Paljak vid tiotiden och hälsades välkommen av Mikael, som också gav oss ett ord på vägen från Jesaja 52: 7: ”Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg”. Alla hade egen matsäck med, alldeles som för hundra år sen då man gick för att besöka sina vänner i de olika byarna samt för att dela Guds ord med varandra.

Sammanlagt 54 personer vandrade med till Pensala, deltagare från Kronoby i norr till Vasa i söder. Stigen vi följde gick till en början över odlade marker men småningom kom vi in i en härlig tallskog, små myrar och kärr omväxlande med sandhedar. Det var en omväxlande natur utan större höjdskillnader. När vi gått ungefär halvvägs tog vi en paus där vi åt vår medhavda matsäck samt fick oss till dels en historik över kyrkvägen av Erik Liljeström.

Färden fortsatte genom skogen. Nu var det svårt att upptäcka den gamla stigen, men våra stigfinnare hade gjort ett bra jobb så vi kom fram till nya vägar som ledde mot vårt mål. Efter ungefär tre timmars vandring kom vi fram till den lada där kyrkobesökarna brukade byta till bättre kläder innan de gick in i byn. När vi kom fram till det bönehus som Rausk byggde i slutet av 1800-talet blev vi varmt välkomnade av byborna. Vi bjöds på saft så vi kunde släcka vår törst samt kunde vila ut en stund.

Sedan bjöds vi in i bönehuset där Tore Vallin presenterade det hus som varit och är en samlingspunkt för baptisterna i östra Munsala. Efteråt hade vi en kort andaktsstund under ledning av pastor Mikael. Han fortsatte på samma tema som han inledde med: ”Hur ljuvliga är icke glädjebudbärarens fotsteg, när han kommer över bergen, för att förkunna frid och frambära gott budskap och förkunna frälsning”.

Efter andakten fick vi en liten tankeställare, hur de hade det under tidigare generationer, när de efter sitt kyrkobesök fick gå samma väg tillbaka hem. Vi kunde åka buss och kom tillbaka till Paljak på en liten stund.

GUNNAR ENLUND
Purmo

Halldorf: Hjärtats bön

Forts. från sidan 7

bli en hjärtats bön. Hemligheten bakom denna bön – hjärtats bön – är den helige Ande. All bön handlar om föreningen av tankens bön med hjärtats.

– En far ger det som är gott åt barnen … Han som är er himmelske far ger goda gåvor, den helige Ande ger åt den som begär. Jesus visste vilka villkor lärjungarna levde under. Vi behöver de goda förebilderna, det är omistligt, men det är inte tillräckligt.

Bön i den helige Ande

– Utan den helige Ande får bönen inga vingar vare sig inom oss eller ute i världen. Därför är vi helt beroende av honom. Det brinner en bönelåga inom oss, i vårt inre väsen, dag och natt. Hjälpmedlen handlar egentligen bara om en sak: att komma i kontakt med den helige Andes bön som pågår inom oss varje dag. Då vi gör det börjar vi be i den helige Ande. Anden är den egentlige bedjaren i varje kristens liv. När det går upp för folk hjälper det många att slappna av. Varför behöver jag då de andliga övningarna? Jo, därför att jag inte alltid är i kontakt med den helige Ande. När man har ett böneband i handen känner man bönen konkret och det hjälper ens tankar att hållas koncentrerade.

Tidegärden kommer från den judiska bönetraditionen

– Tidegärden kommer ur den judiska bönetraditionen där man bad med hjälp av Psaltarens psalmer, som är den verkligt stora böneboken. Man ber några psaltarpsalmer på fasta tider varje dag. De finns i den nya tidebönsboken som nyligen getts ut på Libris. Tidegärden ger en stadga åt vårt böneliv. Att göra Guds ord till sina böner är inte det sämsta. Gud talar först, han lägger sina ord i min mun och jag svarar. Detta är ett sätt att be läpparnas bön, speciellt då jag tycker att mina ord är fattiga och torftiga. Då kan det vara bra att man hittar ett hjälpmedel i bönen.

Tystnad och tungotal

– Jag skulle säga lite grann om tungotalet också. Alla bedjare är släkt med varandra. Det finns två uttryck i bönens värld som man kan tycka ligger långt från varandra. Det är tystnaden och tungotalet. Men när man kommer under ytan märker man att det är som om tystnaden och tungotalet är två sidor av samma sak. När man märker det, är det som om rikedomen i bönelivet fördubblas. Bägge dessa böner är egentligen ett gensvar på Guds storhet och härlighet.

– Vi kan ha många olika slags låsningar angående tungotalet. Det hör framför allt hemma i brudkammaren, det är det intima språket där bedjaren förlorar sig i kommunikationen med Anden. Bön i det fördolda. Detta är nog den skatt som för mig varit dyrbarast från min egen tradition: den svenska pingströrelsen. Det är inte nödvändigt, men jag tror att alla kan få göra det. Paulus menar att möjligheten finns.

Tre råd

– För det första: Om du tycker du har andra former för bön är detta utmärkt. Lämna då detta med tungotalet därhän. För det finns många olika rabatter. Så är det också i bönens värld. Man behöver inte ha alla former av bön. Fördjupa dig i någon.

För det andra: Du kanske någon gång levt i det. Då gäller det som Paulus säger till Timoteus: ”Uppliva denna gåva!”. Man behöver ge Anden möjlighet att blåsa på den egna tron.

För det tredje: Du säger: Jag har ingen erfarenhet, men tänk om jag skulle få uppleva också den bönen i mitt liv! Be om det, våga tro att Gud ger dig det du ber om utifrån Guds eget ord. Ta ett steg i tro. Men tänk om det är jag själv som talar? säger du. Ja, men det är det ju! Men det är Anden som är källan som genom Ordet inger det du ska tala.

– En erfaren bedjare säger med referens till Jesusbönen att om man förväntar sig starka känslor då låser det sig. Det ska inte vara forcerat, utan mjukt och behagfullt lätt. Så behöver det också vara med bönen i tungor. All ansträngning låser oss. Vi behöver slappna av. Som en sunnanvind blåser då Andens vind genom vår andliga trädgård.

S-G LILJESTRÖM

Välj för livet

Hon stod vid disken i "riksen" på studieorten och väntade att ett utlandssamtal som hon beställt skulle komma. Det är egentligen inte länge sedan alla utlandskontakter skulle beställas. Det är vi många som vet. Andra undrar vad vi talar om.

Det var ett viktigt samtal det gällde. Hon skulle välja arbetsplats inför de kommande åren. När Siv svarade och fick veta vad det gällde kontrollerade hon papperen och gav henne två valmöjligheter: Sundom eller Karkmo.

Det blev ingen lång betänketid. I Sundom finns en friförsamling med samlingar för barn. Sämre kan det vara i Karkmo. Hon mindes en oändlig vidd med snålblåst, den gången hon som folkhögskolelev vandrade dit för att delta i en gudstjänst. Eftersom hon var medveten om att livet är en möjlighet till tjänst meddelade hon Siv att hon tar Karkmo. Siv förklarade att Myrgrundsbanken snart skulle bli klar och därmed förkorta vägen mellan Vasa och Sundom. Men det hade ingen betydelse. Hennes val var klart.

På hemvägen från studieorten mötte hon en av de blivande kollegerna och fick stora famnen. En ny vänskap, som snart skulle innefatta en kollega till, hade börjat. Hennes val som dikterades av ansvar gav henne fyra års arbete och två verkliga vänner för livet.

En ungdomsgrupp var ute på evangelisationsuppdrag. Hon märkte då en främmande flicka och bestämde sig att gå fram och bekanta sig med henne. Det valet ledde till en bestående kontakt med Agneta från Bromma.

Det är inte alla dagar vi får denna extra bonus. Det vanliga är att våra beslut har betydelse just för det som valet gäller, ändå finns det olika inställningar som påverkar oss. En idé är att avstå i dag för att kunna vinna något på längre sikt. Så tänkte ofta föräldragenerationen på femtiotalet. För dem var uppskjuten belöning inbyggd i levnadssättet. Om de avstod just nu, så kunde de uppnå ett önskat mål längre fram. Denna princip kan gälla olika områden av våra liv.

* * *

Hur viktigt det är att offra till församlingen diskuteras då och då. Den största vinsten med tiondegivandet är inte att det finns en arbetsbudget i kyrkan, det viktigaste är hur det påverkar vårt förhållande till pengarna.

Vi inser att allt är Guds gåva till oss: hälsan som gör att vi kan arbeta och möjligheten att ha en arbetsplats. När vi offrar ger vi uttryck för att vi förstått att vi inte är rättmätiga ägare till dessa pengar. Vi är förvaltare av det Gud låtit oss få.

Här om dagen såg jag en ny infallsvinkel till detta. När vi ger till Guds verk lossar penningbegärets grepp om oss och vi upplever en känsla av frihet på det livsområde där djävulen fångar så många människor i dag. Denna befrielse vill Gud i sin omsorg ge oss.

Att fira helg kommer egentligen ganska nära denna livssyn. Här har vanan ändrat mycket markant. I dag känns det nästan genant att avböja en förfrågan med att påpeka att det vill jag inte göra på en söndag. Så vanligt har det blivit att betrakta söndagen som en arbetsdag i någon form. Det konstiga är att så länge folk förvärvsarbetade sex dagar i veckan så firade man söndag. När lördagen blev ledig för trettiofem år sedan, förvandlades söndagen till den dag när man skulle hinna med så mycket arbete. Helgdagen försvann och det är svårt att komma ifrån tanken att vi missade något väsentligt då.

När sedan affärsmännen kom med öppethållningstider på söndagar kom en ny frestelse. Det är så lätt hänt att man absolut behöver något och så står man med en halvfull vagn i en kassakö. Där finns plats för ett medvetet avståndstagande. Församlingsfolket kan bli ett föredöme när det gäller att använda söndagen för gudstjänst, gemenskap och avkoppling.

Läste om en familj som flyttat till Donsö. Där lade de märke till att ingen i det samhället arbetade på söndagen:

– Det bara är så på Donsö. Ingen, varken kyrkfolk eller andra, klipper gräset eller spikar.

Familjen har vant sig med detta och hävdar att de inte skulle byta vana även om de skulle flytta till en miljö där söndagsarbete var självklart.

För en del av oss handlar det om att kunna avbryta ett halvfärdigt arbete, om konsten att kunna låta saker vara ogjorda. För andra kanske att stanna upp och njuta av det de åstadkommit. Gud skapade vilan. Han fullbordade sitt verk med att vara ickeproduktiv.

Att välja stillhet i stället för en hektisk dag är bra för alla. Naturen står där och bjuder oss avkoppling.

Precis som tiondegivandet är helgandet av vilodagen ett tecken på tillit. Vi förtröstar på att Gud styr världen och att vi därför inte måste arbeta hela tiden för att allt ska bli bra till slut. Ett folk som litar på Gud unnar sig vila. Vi får komma ihåg att vi är föremål för Guds givmildhet, vi är burna och välsignade bortom all vår strävan och allt vårt slit.

Haurwas säger att söndagen är dagen när kristna utför en av sina mest radikala, motkulturella och märkliga handlingar – vi vägrar helt enkelt att arbeta.

Skall vi ta ställning till dessa och liknande saker varje lönedag och söndag blir det lätt en ojämn kamp. Då är det en fördel att välja en gång för alla: jag ger tionde till min församling, på söndagen arbetar jag inte utan deltar i gudstjänsten.

I Jobs bok står det:

Du gav mig livet,
du visade mig godhet,
din omsorg
bevarade mig vid liv.

I denna Guds omsorg finns dessa vanor som kan hjälpa oss att bevara vårt inre levande.

Gud skapade oss att leva i relation till andra. Äkthet är nyckeln till djupa kontakter och det kräver mod. Vi bevarar hellre lugnet än visar våra uppriktiga känslor. Kanske vi skulle våga säga till någon i vår närhet:

”Om jag lovar att inte bli arg, vilken tuff sanning skulle du vilja säga mig? Jag lovar att lyssna. Du har chansen nu.”

På alla livets områden kan vi sträva till äkthet. Men det är inget som går av sig själv. Många före oss har valt att söka en äkta kristendom. Nu är valet vårt.

LENA

…men tankarna gå